

[Korsgaard.]

forskydninger, der kan blive Tale om her, er dog vistnok for intet at regne i Forhold til Størrelsen af Forskydningen paa disse to specielle Poster, jeg her har nævnt.

Ser vi paa de forskellige Statsregnskaber, saa viser Statsregnskabet for 1928—29 et Underskud paa ca. 11 Mill. Kr., Statsregnskabet for 1929—30 viser et Overskud paa 12 Mill. Kr. Finansaaret 1930—31, for hvilket man jo endnu ikke har Statsregnskabet, opgør den højtærede Finansminister til at give et Overskud paa mindst 20 Mill. Kr. Jeg tror, han regner meget forsigtigt. Jeg vil antage, at Overskuddet kommer til at ligge meget nær op til 25 Mill. Kr., og jeg mener, man har et særdeles brugbart Materiale til at kunne udfinde dette Tal.

Finanslov plus Tillægsbevillingslov viser et Overskud paa 19 Mill. Kr. Her er ikke taget i Betragtning, at man allerede ved, at Forbrugsskatterne vil give et Par Millioner mere end det, hvormed de er beregnet i disse to Love, saa alene derved kommer man op paa 20 Mill. Kr. Og saa kommer der Beparelserne paa de almindelige Budgetter, og dér kan jeg ikke tro andet end, at i et Aar som det, vi lever i, hvor i alt Fald mange Varer er faldet stærkt i Pris, maa dette Prisfald give sig ganske betydeligt Udslag paa Statsregnskabets Udgiftsside, saa at jeg meget daarlign kan tænke mig andet end, at den sædvanlige Beparelse paa et Par Millioner Kroner dog nogenlunde sikkert kan paa-regnes at ville blive fordoblet.

Det vil altsaa sige, at efter min Tro kommer vi nogenlunde op imod 25 Mill. Kr. Dette er naturligvis meget tilfredsstillende. En enkelt Post mangler vi for Finansaaret 1930—31, en Post, der ikke vil komme til at staa paa Driftsbudgettet, men som burde staa der, en Post, som vil komme til at staa paa kommende Statsregnskaber, nemlig det kongelige Teater — for det er ganske urimeligt at føre Udgiften til det kongelige Teater som en Udgift paa Formueparagraffen —, og man vil vel rettelig komme til at behøve henimod 2 Mill. Kr. til Kompensering heraf; men, som sagt, det plejer man jo ikke at regne med.

Jeg vil altsaa mene — og det vil sikkert ingen kunne benægte —, at det finansielle Resultat er i alt Fald for danske Forhold fortrinligt. Naturligvis har det altid megen Interesse, hvorledes det endelige Resultat er, men for mig er det altid tillige af betydelig Interesse at se,

hvorfor det er saaledes. Jeg har altid sagt som saa, at den Direktør, der kan faa det til at gaa godt i gode Tider, er der ingen Grund til at rose, hvorimod den Direktør, der kan faa det til at gaa ikke alt for galt i daarlige Tider, meget ofte herigennem viser den langt større Dygtighed.

Vil man nu i Almindelighed spørge, om den til enhver Tid siddende Regering har væsentlig Indflydelse paa de noksom omtalte Paragraffer, Statsbanernes og Skatteparagraffen, maa jeg hævde, at det har den ikke, og jeg har hævdet det før. Om Ministeren hedder Neergaard, Bramsnæs eller et hvilket som helst andet Navn man kunde finde paa, betyder saamænd ikke nær saa meget, som mange vil gøre det til. Det er Rigsdagen, der bestemmer, fornuftigvis, Lovene, og i den store Linie er det fornuftigvis ogsaa Rigsdagen, der bestemmer herigennem, hvilket finansielt Resultat der skal komme ud af det.

Ser vi da paa Grunden til den store Forbedring, der er, vil man se, at Statsbanerne har saamænd ikke forbedret sig i det Aar, der gik. Den Frejdighed, hvormed det ærede Medlem Hr. N. Neergaard gik ind paa dette Problem, kan ikke andet end forbavse mig, og jeg synes ærlig talt, han kunde have Grund til at tale saa sagte om dette Forhold. Men en Sandhed er det, at det gaar ikke godt, og Underskuddet bliver 30½ Mill. Kr. for det Aar, der er gaaet.

Men her kommer et Punkt, som jeg absolut anerkender den højtærede Minister for offentlige Arbejder for, idet han for det kommende Finansaar har regnet med det samme store Underskud, og det indeholdes altsaa i Balancen for Finansloven for 1931—32. Om dette saa vil kunne holde, ja, det er for mig i Virkeligheden det største Tvivlsspørgsmaal i det hele, for det kan vel ikke være andet end, at med nedadgaende Trafik vil Balancen forringes; men sikker kan man ganske vist ikke være, for det forekommer mig, at Statsbanerne hidtil har vist det Særsyn, at jo større Bruttofortjenesten var, jo mere tabte de, og saa maa man maaske have Lov til at haabe omvendt, at selv om Indtægten gaar noget ned, faar det i hvert Tilfælde ikke noget særdeles stærkt Udtryk i, at Driftsunderskuddet vokser.

Men paa det Punkt synes jeg i og for sig ikke, man kan komme Sagen nærmere, end man er kommet gennem de forelagte Tal, og jeg anerkender, at Rigsdagen har faaet disse Tal at se, saaledes at man ikke vil faa den ubehagelige